

Men Eberhard vilde endnu ikke give Køb.

»Jeg skal ikke udtale mig om dit Forhold til Professor Larsen,« sagde han. »Men vi for vort Vedkommende kan ikke forbigaa vor egen Læge, saa meget mindre som vi ikke har nogen Grund til at være utilfreds med ham. Rimeligvis tager Professor Larsen ikke engang ud paa denne Tid af Dagen, i hvert Fald næppe til Folk, der ikke hører til hans faste Klientel. Saa alene af den Grund —.«

Men Per var nu bleven stridig og erklærede kort og godt, at enten skulde Professor Larsen hentes, eller han vilde ingen Læge se. Selv en Henvisning til, at det var Søndag, og at det vilde gaa ud over Tjenestepigens Fritid, dersom hun skulde bringe Besked til Professoren, der boede i den anden Ende af Byen, gjorde ikke noget Indtryk paa ham. Eberhard trak sig da krænket bort for at give Pigen Ordre.

Signe vilde følge ham, men Per holdt hende tilbage og bad hende om Moderens efterladte Brev.

»Vil du have det nu?« spurgte hun tydelig forbavset.

»Ja — du har det jo — ikke sandt?«

Tavs gik Signe hen til Moderens Sekretær, tog et Nøglesnippe frem, aabnede en Skuffe og kom tilbage med en lille forseglet Pakke.

Saasnart Per var bleven ene, brød han Seglet og fandt Faderens Ur tilligemed et lukket Brev.